

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Maschefszy Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Székács, Magyar, Vinczúr és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2009. április 2-án kelt 1.G.20.225/2008/20. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés és az alperes részéről benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybehagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 137.500,- (Egyszázharminchétezer-öttszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes mint szállítmányozó és a M. Ltd. mint megbízó szállítmányozási szerződést kötöttek palackozott bor és pezsgő Magyarországról az Egyesült Királyságba történő közúti fuvarozás elvégzéséhez szükséges szerződés megkötésére és a küldemény továbbításával kapcsolatos egyéb teendők elvégzésére. A szállítmányozási szerződés alapján a felperes 2006. július 5-én fuvarmegbízást adott az alperes részére a fenti termékek fuvarozására, amit az alperes elvállalt és a két részből álló küldeményt 2006. július 6-án mindkét felrakóhelyen átvette.

A szerződés általános feltételei között kikötésre került, hogy a fuvarozó köteles a lebonyolítás során előállott mindennemű akadályról, lényeges körülményről a felperes részére azonnal értesítést adni.

Az alperes részéről eljáró sofőr Angliában 2006. július 11-én a megadott helyen nem találta a címzettet, ezért egy a W. logisztikai raktárból kijövő, az alperesi gépkocsivezető által helyi dolgozónak nézett személytől kért segítséget, aki a fuvarokmányokat átvette, majd egy kb. 2 km-re lévő másik címre irányította a gépkocsit. Mivel a sofőr nem tudta, hogy hol van az új cím, ezért az információt adó személy elkísérte a szállítmánnyal együtt egy másik helyhez, amit az alperesi sofőr raktárnak nézett, a raktárba azonban nem értek el, ezért az utcán félreállva kis teherautóra kezdték el az áru lepakolását. A felperesi fuvarszervező telefonon jelezte a gépkocsivezetőnek, hogy a megadott címen várják, erre a gépkocsivezető közölte, hogy már rakodják az árut. A felperesi fuvarszervező ennek utánanézve visszahívta a gépkocsivezetőt, hogy a címzettnél nincs az áru. Az árut ekkorra már nagyobb részben lepakolták és a második gépkocsival a rakodók elmenekültek. Ezt követően az alperes gépkocsivezetője rendőrségi feljelentést tett.

A felperes 2006. július 12-én faxot küldött az alperesnek, amiben tájékoztatta az árulopás során keletkezett károk előzetes számításáról. Ebben szerepelt az áru számla szerinti értéke, valamint a fizetendő adóterhek. Közölte azt is, hogy mivel a gépkocsivezető az árut nem a fuvarokmányon feltüntetett cégnek szolgáltatta ki, ezért a káresettel kapcsolatosan felmerülő összes költségért az alperest teszi felelőssé.

Az alperesi ügyvezető 2006. július 17-én írásbeli nyilatkozatot tett, amely szerint tudomással bír arról, hogy a 2006. július 11-én bekövetkezett káreseménnyel kapcsolatban az alperesi társaság a megrendelővel szemben felelősséggel tartozik.

A felperessel történt egyeztetést követően az alperes az ellopott áru export számla ellenértékét, azaz 11.200,- GBP-t kártérítésként 2006. november 6-án megtérítette.

Az angol hatóság 2007. augusztus 24-én az Európai Unió Tanácsának 92/12/EGK, valamint az angol jövedéki adórendeletben foglaltakra hivatkozással a jövedéki adó felfüggesztését a lopás miatt megszüntette és mint árumozgatásért felelős személyt egyrészt a Sz. Zrt.-t kötelezte az ellopott áru egy részének, azaz 8.677,- GBP megfizetésére, másrészt a T.P. Kft.-t ugyancsak az ellopott áru után 10.846,-GBP jövedéki adó megfizetésére. A M. Ltd. mind a két társaság helyett az adó összegét megfizette, majd ezeket a felperesre hárította át. A felperes a 8.677,-GBP-ről az alperesnek 2007. október 1-jén állította ki a számlát, amit az alperes 2007. október 15-én visszaküldött azzal, hogy a követelést nem ismeri el. A 10.846,-GBP-ről 2008. január 17-én állította ki a felperes a számlát az alperesnek, az előző napi levelében az alperes ezen adóteher vonatkozásában is vitatta a felelősségét.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2008. július 23-án benyújtott keresetében az alperest az 1971. évi 3. tvr.-rel kihirdetett Nemzetközi Árufuvarozási Egyezmény (CMR) 23. cikk 1. pontja és a 29. cikk 1. pontja alapján kártérítés jogcímén 19.523,- GBP, ennek 2006. július 13-tól a kifizetésig a CMR 27. cikk 1. pontja alapján évi 5 % késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy az alperesi sofőr súlyosan gondatlanul járt el egyrészt akkor, amikor a kirakodással kapcsolatban felmerült problémáról az alperes

fuvarszervezőjét nem értesítette, másrészt, amikor egy ismeretlen helyre hajtott egy magát nem igazoló személy instrukciói alapján. A jövedéki adóval kapcsolatban megjegyezte, hogy az önmagában az áru értékének részét képezi, mivel az árunak a forgalomba hozatalára jövedéki adó fizetése nélkül nincs is lehetőség. Amennyiben ez az álláspont nem elfogadható, úgy a jövedéki adó a fuvarozás során felmerült költségek közé tartozik.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte, egyrészt arra hivatkozással, hogy a perbeli követelés elévült, mivel a felperestől felszólamlást nem kapott, vitatva ezzel azt, hogy a felperes által részére 2006. július 12-én megküldött faxot megkapta. Amennyiben megkapta volna, úgy az nem tartalmaz határozott fizetésre való felhívást. Hangsúlyozta, hogy a sofőr nem tanúsított súlyosan gondatlan magatartást, mivel a megadott címen az adott céget nem találta, az utasítást pedig a címen talált személytől kapta. Az áru értékét megfizette, a CMR 23. pontja alapján az áru értékét meghaladó kártérítésre a felperes nem tarthat igényt. A jövedéki adó egyébként sem tartozhat az áru fuvarozása alkalmával felmerült egyéb költségek közé.

A felperes álláspontja szerint a követelése, sem az egy éves, sem a három éves elévülési időt figyelembe véve nem évült el. A 2006. július 12-i felszólamlásában foglaltakat az alperes nem vitatta, ezért az elévülés szünetelt 2007. október 15-ig, mivel az alperes ezen a napon kelt levelében vitatta első ízben a felperesi követelést. Hivatkozott továbbá arra, hogy a 2007. november 27-i felszólítása az elévülést mindenképpen megszakította. A jövedéki adó vonatkozásában álláspontja szerint a CMR szabályai nem feltétlenül alkalmazhatók, mert ha a hatóság nem hozza meg kellő időben a határozatát, akkor a kárigény határidőben nem érvényesíthető. Mivel az irányadó nemzetközi egyezmény nem tartalmaz az adott helyzetre vonatkozó szabályokat, ezért a Ptk. elévülésre vonatkozó általános szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. Jelen ügyben a követelés az angol hatóság határozatának meghozataláig, a M. Ltd. felperes részére kiállított számláinak felperes általi kézhezvételéig nem vált esedékessé. A 2007. augusztus 28-i és a 2007. október 24-i kárszámlák kézhezvételét követően előbb felszólította, az alperest a teljesítésre, majd ennek eredménytelensége esetén 2008. július 23-án benyújtotta a keresetét, ezért az esedékessé válástól számított egy éven belül érvényesítette az igényét.

Változatlanul állította, hogy a sofőr súlyosan gondatlan magatartást tanúsított, ezért jelen esetre a CMR 32. cikk 1. pontja alapján a három éves elévülési idő vonatkozik.

A Heves Megyei Bíróság a 2009. április 2. napján kelt 1.G.20.225/2008/20. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000,-Ft perköltséget.

Határozata indokolása szerint az alperesi gépkocsivezető perbeli eseményekkel kapcsolatosan tanúsított magatartása súlyosan gondatlan volt, mivel nem úgy járt el,

ahogy az az adott helyzetben elvárható lett volna. Mivel a lerakóhelyet nem találta és az adott ország nyelvét nem beszélte a gépkocsivezető, ezért az lett volna a tőle elvárható gondos magatartás, ha felhívja a megbízóját. Helyette egy egyenruhásnak látszó ember útbaigazítása alapján egy másik telephelyre ment, de itt sem a telepen belül, hanem az utcán történt az átpakolás. A súlyos gondatlan magatartásra tekintettel ezért a követelés elévülésére a három éves elévülési idő az irányadó, azaz a követelés nem évült el.

Az elsőfokú bíróság a felperes követelését érdemben nem találta alaposnak. A CMR 23. cikk 1. pontja szerint a fuvarozót az áru teljes elvesztéséért kártérítési kötelezettség terheli. A kártérítést annak az értéknek az alapján kell kiszámítani, amellyel az áru a fuvarozásra felvétel helyén és időpontjában rendelkezett. Az áru értékét az alperes kifizette a felperesnek, a felperesnek ezzel kapcsolatban további követelése nem volt. A CMR 23. cikk 4. pontja a további fizetendő kártérítésről úgy rendelkezik, hogy ezen kívül vissza kell téríteni a fuvardíjat, a vámokat és az áru fuvarozása alkalmával felmerült egyéb költséget, egyéb kártérítés nem igényelhető. A jövedéki adó kifizetése címén előterjesztett követelése az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem tekinthető az áru fuvarozása alkalmával felmerült egyéb költségnek; a kiszabott jövedéki adó és a fuvarozás között nincs összefüggés. A fuvarozásból nem következik a jövedéki adó kiszabása, illetve viselése, azaz ennek megfizetésére az alperes nem kötelezhető.

Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy ha és amennyiben az alperesi gépkocsivezető magatartása nem súlyosan gondatlan lenne, a felperesi követelés akkor elévült volna, mivel a felperesnek ezzel kapcsolatban tett előadása nem elfogadható. Az alperes kártérítésként jelölte meg az igényét. A kártérítés pedig a károsodás bekövetkeztével válik esedékessé, függetlenül attól, hogy a kár összege még pontosan nem ismert. A kár összegének megismerésekor - 2007. október és 2008. január - az egyéves elévülési idő már eltelt ugyan, de a követelés a Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint még három hónapig érvényesíthető lett volna. Ezen három hónap alatt azonban csak bíróság előtt érvényesíthette volna az igényét a felperes, azonban a keresetlevelét ehhez képest elkészen terjesztette elő, ezért a követelés ebben az esetben elévült volna (BH1993/313.).

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak az elévülési kifogás tárgyában tett megállapításai helytállóak, mivel az alperesi sofőrnek az áru kiszolgáltatása kapcsán tanúsított magatartása súlyosan gondatlannak tekinthető, ezért a három éves elévülési időt kell alkalmazni. Azzal azonban nem értett egyet, hogy amennyiben az alperes súlyos gondatlansága nem lett volna megállapítható, úgy a követelése elévült volna. Egyrészt indokolatlan, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében olyan esetre vonatkozó megállapításokat tesz, amelynek az ellenkezőjét megállapította; másfelől az ezzel kapcsolatban az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait változatlanul fenntartotta.

Érdemben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja téves és ellentétes az irányadó nemzetközi gyakorlattal, hogy az áru ellopása következtében kiszabott jövedéki adó nem tekinthető az áru fuvarozása alkalmával felmerült egyéb költségnek. Ezzel kapcsolatban hivatkozott és csatolta is az Egyesült Királyság Lordok Házának hasonló tárgyú ügyében hozott precedens ítéletét. A Lordok Háza a peres felek meghallgatását követően úgy határozott, hogy a fuvarozó fellebbezését elutasítja, mivel a jövedéki adó a fuvarozás alkalmával felmerült egyéb költségnek tekinthető. A vonatkozó uniós joggyakorlat is követi az Egyesült Királyságban elterjedt jogértelmezési és jogalkalmazási gyakorlatot azonos vagy hasonló jellegű ügyekben, aminek alátámasztására monográfia részletet csatolt angol nyelven.

Hangsúlyozta, hogy ha az áru elveszésére nem kerül sor, az árukár nem következik be, a jövedéki adó sem került volna kivetésre, vagyis az áru elveszése, melyért az alperes felelősséggel tartozik, és a jövedéki adó kiszabása között ok-okozati összefüggés áll fenn.

Az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő az elsőfokú bíróság ítélete ellen, amelyben kérte annak indokolása megváltoztatásával az elévülési kifogásnak történő helytadást.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában az elévülés tárgyában tett megállapításai nem helytállóak. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes elmulasztotta az egyéves elévülési határidőt, de a követelése azért nem évült el, mert az alperesi gépkocsivezető magatartása az áru kiszolgáltatásával kapcsolatban súlyosan gondatlannak minősül.

Nem helytálló az elsőfokú bíróságnak súlyos gondatlanságra való hivatkozása, mivel az alperes és az alkalmazottja úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A sofőr a megadott címre elment a járművel és az utasítást a címen talált személytől kapta. A belföldi és a nemzetközi gyakorlatban sem szokványos és nem várható el az alkalmazottaktól, hogy a megjelölt címen található, a külső körülmények alapján a címzethez tartozó személytől külön igazolást kérjen arra vonatkozóan, hogy az milyen minőségben van jelen, mivel a sofőr joggal tekinthette a megjelölt címen tartózkodó személyt a címzett alkalmazottjának. A nemzetközi áru fuvarozás gyakorlatában általános tendencia, hogy a sofőrök nem beszélnek az idegen nyelveket. A sofőr a fuvarmegbízással a kezében érdeklődött a lerakóhelyről, ezért az elsőfokú bíróság súlyos gondatlanságra való hivatkozása nem lehet helytálló, hiszen úgy járt el ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Álláspontja szerint a fentiekre tekintettel az alperes és a sofőr magatartása nem meríti ki a súlyos gondatlanság fogalmát, még a gondatlanság kategóriáját sem; mindezekre tekintettel a felperes követelése elévült.

Ezen túlmenően a felperes követelése a CMR 32. cikk 1. pontja alapján is elévült, mivel az elévülés az áru kiszolgáltatásának napjával kezdődött, ami 2006. július 11-e volt és az egyéves elévülési idő 2007. július 11-én eltelt. Változatlanul állította, hogy a felperes által hivatkozott 2006. július 12-i levél előtte ismeretlen. A felperes az elévülési idő elteltét követően kívánta a kártérítési igényét érvényesíteni a részére megküldött számlával, majd ezt követően írásbeli felszólítást is küldött.

Amennyiben a 2006. július 12-én kelt felperesi levél megküldésre került volna, és az felszólamlásnak lenne tekinthető, úgy az elévülés akkor is bekövetkezett, mivel az alperes a számlát a kifogásával együtt visszaküldte a felperes részére. A felperesnek a rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan már 2006. szeptemberében tudomása volt az érvényesíteni kívánt követelésről, mivel arra vonatkozó számláját kiállította, amit az alperes postafordultával visszaküldött, így a követelése már 2007. július 11-én elévült.

A fellebbezési ellenkérelmében a fentiekben túlmenően kérte az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének a helybenhagyását. Álláspontja szerint a fellebbezéshez csatolt Egyesült Királyság Lordok Házának ítéletét jelen ügyben nem lehet alapul venni az eltérő jogrendszerekre tekintettel.

Megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy a felperes fellebbezése nem megalapozott, az alperes csatlakozó fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és érdemben helytállóan utasította el a keresetet.

A másodfokú bíróságnak az alperesi csatlakozó fellebbezésben foglaltakra figyelemmel elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes követelése elévült-e.

A Ptk. 506. § (1) bekezdése szerint, ha a küldeményt az országhatáron túl kell továbbítani, e fejezet rendelkezéseit csak annyiban lehet alkalmazni, amennyiben nemzetközi szerződés vagy egyezmény, illetőleg szabály másként nem rendelkezik.

Nem vitásan a peres felek között nemzetközi árufuvarozási szerződés jött létre, amire a CMR külön szabályokat tartalmaz, így az elévülési időt is külön szabályozza. Ennek 32. cikk 1. pontja kimondja, hogy a jelen egyezmény hatálya alá eső fuvarozáson alapuló igények egy év alatt évülnek el. Szándékosság vagy olyan súlyos gondatlanság esetében azonban, ami az ügyben eljáró bíróság által alkalmazott jog szerint szándékossággal egyenértékűnek minősül, az elévülési idő három év.

Az elsőfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy az alperesi gépkocsivezető magatartása olyan súlyosan gondatlannak minősül, amely megalapozza a három éves elévülési idő alkalmazását.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy az alperes fuvarozási megbízás alapján vállalta a küldemény szállítását Magyarországról az Egyesült Királyságba. Az írásbeli szerződésben a lerakóhely megjelölésre került és ugyanez a cím szerepelt mindkét nemzetközi fuvarlevélen átvevőként.

Az elsőfokú bíróság a követelés elévülésével kapcsolatban úgy foglalt állást, hogy az alperes gépkocsivezetője nem tanúsított tőle elvárható gondos magatartást, mert nem hívta fel a megbízóját akkor, amikor a lerakóhelyet nem találta. Erre tekintettel

irányadó tekintette a három éves elévülési időt, és azt állapította meg, hogy a követelés nem évült el.

A Fővárosi Ítéltábla vizsgálta, hogy a magyar jog szerint mely gondatlan magatartás tekintendő a szándékossággal egyenértékűnek, továbbá, hogy az alperes által kifejtett magatartás értékelhető-e ilyennek.

A magyar polgári jog nem, de a büntetőjog - a Btk. 14. §-ában - meghatározza a fenti jogi fogalmat, a tudatos gondatlanságot (luxuriát) akként, hogy gondatlanságból követi el a cselekményt az, aki előre látja magatartásának lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában. A tudati oldal szempontjából a luxuria nem különbözik a szándékosságtól, a fél ugyanis a bekövetkezés lehetőségét előre látja (Pfv.X.20.203/2001/8.).

Jelen esetben az alperesi gépkocsivezető a nemzetközi fuvarlevélen címzettként szereplő céget kereste a megadott címen, amit azonban nem talált. Utóbb kiderült, hogy nem is a fuvarlevélen szereplő címzettnek kellett volna kiadni az árut, hanem az ugyanazon címen lévő **W.** nevű logisztikai társaságnak, amit alátámaszt az is, hogy a küldemény megmaradt részét ez a cég vette át a nemzetközi fuvarlevél tanúsága szerint. A fuvarozási megbízásban sem a **W.** nevű logisztikai cég szerepelt, az ott megnevezett társaság megegyezett a nemzetközi fuvarlevélen címzettként megjelölt társasággal. A lefolytatott bizonyítási eljárásból az állapítható meg, hogy a nemzetközi fuvarlevélen címzettként szereplő cég az adott címen nem volt feltüntetve.

A sofőr a gépjárművet leállítva érdeklődött a címzettként szereplő cégről. **Sz.M.** gépkocsivezető tanúként történő meghallgatásakor elmondta, hogy a perbeli fuvarszervező sem tudta a **W.** nevű céget. Amikor a fuvarszervező a címzettet felhívta, akkor derült ki, hogy ezt a céget kell keresnie a sofőrnek. A gépkocsivezető elmondása szerint a **W.** nevű logisztikai raktárból jött ki egy egyenruhát viselő férfi egy szlovén kamionos fuvarokmányaival, ezért a gépkocsivezető joggal bízhatott abban, hogy a címzett részéről történik intézkedés. Ez az egyenruhát viselő férfi mondta meg neki, hogy hová kell, melyik címre vinni a szállítmányt, és mivel nem ismerte az utat, ezért beült mellé és ugyancsak egy logisztikai raktár előtt álltak meg, ami tele volt áruval. Mivel az áru rakodása is szakszerűen történt, ezért a gépkocsivezetőben nem merülhetett fel, hogy nem a tényleges címzett részére történik a kiszolgáltatás.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a sofőr ugyan gondatlan magatartást tanúsított, amikor a szerződés szerint a felperest a kiszolgáltatási akadályról nem értesítette, azonban a magatartása fent részletezett körülményeire tekintettel nem minősül a CMR 32. cikk 1. pontjában meghatározott súlyos gondatlanságnak, mivel a körülményekből nem gondolhatott arra, hogy nem a tényleges címzett részére történik az áru kiszolgáltatása.

Mindezekre tekintettel jelen ügyben - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - a három éves elévülési idő nem alkalmazható.

Ezt követően a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a felperes az igényét a CMR 32. cikk 1. pontjában szereplő egy éves elévülési időn belül érvényesítette-e. A felperes a keresetét a CMR 23. cikk 4. pontjában szereplő, a fuvarozási szerződés teljesítésével kapcsolatos kártérítésre alapította. A CMR 32. cikk 1. pont a) alpont szerint az elévülési idő kezdete részleges elveszés esetén az áru kiszolgáltatásának napja, ami jelen esetben 2006. július 12-e volt. Ebbe a határidőbe azonban a CMR szabályai szerint nem számít be az a nap, amelyen az elévülési idő kezdődik, ezért az elévülési idő tényleges kezdete 2006. július 13-a volt.

A felperes igénye a jövedéki adó, mint kártérítés megfizetésére irányult. Az, hogy a jövedéki adót az árukárral együtt meg kell fizetnie a káreseményt követően ismertté vált számára, annak pontos összegéről azonban csak akkor szerzett tudomást, amikor erről a megbízója, az angol hatóság határozata alapján kiállított számlával értesítette.

A CMR 32. cikk 3. pontja szerint az elévülési idő szüneteltetésére a fenti 2. pontban foglalt rendelkezések érintetlenül hagyása mellett az ügyben eljáró bíróság joga érvényes. Ugyanez érvényes az elévülési idő megszakítására is. Mindez azt jelenti, hogy a felperesi állásponttal egyezően a Ptk.-nak az elévülés nyugvására, illetve megszakadására vonatkozó szabályait is alkalmazni kell. A felperes a 9. sorszámú előkészítő iratában helyesen hivatkozott arra, hogy a Ptk. 326. § (1) bekezdése értelmében az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik, továbbá arra, hogy jelen ügyben a követelés az angol hatóság határozatának meghozataláig, illetve a felperes megbízójának a felperes részére kiállított számlájának felperes általi kézhezvételéig nem válhatott esedékessé. Azt azonban a felperes helytelenül értékelte, hogy a részéről a 2007. augusztus 28-i és 2007. október 24-i dátumú kárszámlák kézhezvételét követően még egy év állt rendelkezésére a követelése érvényesítésére. A Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése ugyanis azt mondja ki, hogy ha a jogosult a követelését az elévülési időn belül menthető okból nem tudja érvényesíteni, követelését - egy éves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén - az akadály megszűnésétől három hónapon belül érvényesítheti. Mindez azt jelenti, hogy a felperesi igény akkor nem évült volna el, hogy ha a felperes által a kár összegének megismerésétől számított három hónapon belül a követelését bíróság előtt érvényesíti. A felperes a 8.677,-GBP-ről kiállított számlát 2007. szeptember 27-én vette át, míg a 10.846,-GBP-ről a felperes megbízója a számlát 2007. október 24-én állította ki, azaz ezen időpontoktól kezdődően a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján három hónapon belül a felperesnek a követelését bíróságon kellett volna érvényesítenie. Ezzel szemben a felperes a 8.677,-GBP-ről az alperesnek a számlát 2007. október 1-jén, míg a 10.846,-GBP-ről 2008. január 17-én állította ki, majd írásban is felszólította azok megfizetésére, azonban a keresetlevelet az elsőfokú bíróságra csak 2008. július 23-án nyújtotta be, amikor az igényét az elévülésre tekintettel már nem érvényesíthette.

Mindezekre, illetve az elsőfokú bíróság által is hivatkozott eseti döntésben kifejtett egységes bírói gyakorlatra figyelemmel megállapította a másodfokú bíróság, hogy a felperes követelése elévült.

Erre tekintettel nem vizsgálhatta felül az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában szereplő érdemi elutasítási okot, azt, hogy a jövedéki adó az áru fuvarozása alkalmával felmerült olyan egyéb költségnek minősül-e, amit az alperes köteles megfizetni.

A másodfokú bíróság - az igény elévülésére tekintettel - ezért mellőzte az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának e körben kifejtett jogi álláspontját.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - módosított indokolással - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, míg az alperes csatlakozó fellebbezése eredményes volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest az alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költsége megfizetésére. A másodfokú perköltségből 125.000,-Ft a felperes fellebbezésével kapcsolatban megillető ügyvédi munkadíj összege, míg a 12.500,-Ft összegű csatlakozó fellebbezésből 5.000,-Ft a fellebbezési illeték és 7.500,-Ft az ügyvédi munkadíj. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét mind a fellebbezésre, mind a csatlakozó fellebbezésre tekintettel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2009. év október hó 22. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő